

Güneşte Kuruttuğum Gözyaşı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Haziran 2023

Renklerin en âcizisin sözcüklerin de en derbederi.

İssızlığımla ısıklayan ruhun goncası sevginin döngüsü hasrete gebe şiirlerde saklandığım kadar yalnızlığımla tefe koyanların hengâmesi...

Bildiklerimi unuttum şu son bir yıldır bilmedikleriminse faizini ödüyorum günbegün neşreden yeni söküklerinde ömrün, batıl düşler gezegeninde nal topluyorum arkasından gidenlerin...

Gitmeyenlere ise aldırış etmeden yaşamanın güftesini yazıyorum sözüm ona seyyah kalemimle yordadığım her yeni günde her yeni yenilgide saf tuttuğum ne var ne yok sancılı zamanlarda günahlarımı döküyorum.

Kalender meşrebiymişim meğer döngünün saf altın olsa kalbi ne ki sanrıların yükünde mevsimin yükümlülüğünde sararan yapraklara bakıyorum da men ediyorum kendimi sararmamak adına.

Gündüzün seyrinde geceyle hemhal...

Gecenin sessizliğinde uyandığımda nadiren hatırladığım rüyaların çetelesini tutuyorum.

Zamandan arda kalan tek salise ki bir asra bedel...

Yürekten kopan mevsimler ki: kibirli ruhların dans ederken ayağıma bastığı.

Koyuvermediğim kadar kendimi konuyorum en tepeye ve işte kuş bakışı yaşadığım hayatın her kuşluk vaktinde düşünüyorum yollara...

Bir darphane adeta mevsim aralıksız basarken yeniden hüviyetimi damgalı bir makbuzda saklı rakamların aş erdiği hanelerde eremediğim nihayete yaslıyorum başımı her ağladığımda içime akan her yandığımda sözcüklerin daha da deştiği tenhalarda saklı gurbet acısı belki de yüreğimin en çok da içim kıyılırken kıyama duracakmışçasına cenk ediyorum cebbar gölgelerle...

Yetemediğim bir cihan tütsüler yakan büyüler yapan.

Yatamadığım bir döşek adı kabre denk düşen.

İzahı da yok hani gaipten gelen rahmete doyamadığım.

İnkârı da yok hani: sessizliğin hırpaladığı o gürültülü sokaklarda sadece Rabbime ve kadere teslim olduğum...

Manen tutuklu bir mizaç kendimden kendime yollar döşediğim.

Maddi anlamda verdiğim kayıpların sökün ettiği hırpani bir yokuş hem dik hem diklendiğim hem direttiğim genelde yokuş aşağı frenleri salıp da ölüme teslimiyetim...

Yağdıran rahmeti yüce Mevla.

Yağdıran gıybeti ve hakareti beşer denen canlı.

Ki...

Yaratandan dolayı yaratılanı sevdiğimden midir ne: gazabı yalnızlığın bazen dalya dediğim kaçınıcı ölümüm ise ruhuma işkence eden sessizliğin ve insanların tepkisizliğinde ezilen yüreğim ve görünmez iken ayak izim...

Tahayyül dahi edemediğim yorgun zamanlar.

Tebessüm ektiğim tereddüt biçtiğim sapa yollar.

Mihrabın gölgesinde ve mizacımın bitiminde şerh düştüğüm kadere oynak şarkıların oynak şarkıcıların sanatları icra ettiği şu ahir zamana b/akıyorum da sadece elimin kirini akıttığım kadar alımın aklıyla yaşayıp ölmenin gerçekçiliğinde varsa yoksa Rabbime sığınıyorum.

Renklerin en hası...

Haizi olduğum hiçliğin bekası...

Güneşte kuruttuğum gözyaşı.

Bir melankoli filan da değil hani sadece yaşarken katsayısının kendiyile çarpıldığı kadar gerçekleri ve gerekçelerini boca ettiğim ve kefil olduğum dürüstlüğün bir dirsek dürtüsü ile baş aşağı olduğu.

Baş a alamadığım bir film gibi yas' a düştüğüm.

Baş a aldığım kaderin olacakları tayin ettiği bir yasa gibi tüm kurallara uysam da hak ihlali yapanlar yüzünden dara düştüğüm...

Uykulu gözlerimde seken pırıltılar bazen yağmalandığım.

Uyumsuz addedilen mizacımla teslimi olduğum prangaların hali hazırda bana yasakladığı mutluluğun rakımını kondurduğum şehir girişinde tabelalarda sadece yokluyorum nabzını insanların ve şehrin hani bir fazla bir eksik kimin umurunda olabilirim ki?

Zimmetli olan yalnızlığın kılcal damarlarında atan bir pıhtı gibi duygu akışında kendime engel tanıdığım tanımadığım her gün her an sadece muğlak bir gidişatta sıramı savmaktan başka da gayem yok iken...